

[Knud Kristensen.]

hævder, at de direkte Aftaler, som man har truffet med Tyskland om bestemte Varer, er for os Maksimumsbeløbene, som vi ikke vil udstede Attester ud over, hvorimod Handelsstanden hævder, at hvis vi vilde det, saa var det muligt for den at gøre et større Indkøb. En saadan Holdning synes jeg er i høj Grad en Misligholdelse, naar man ser hen til den Opgave, der skulde løses, at faa det størst mulige Indkøb i Tyskland. Saa synes jeg, det er en alt for lille Ting at hænge sig i, om det nu er disse bestemte Varer, der er aftaget, eller det er ud derover, naar vi har en Aftale, der gaar ud paa, at lige saa meget, som vi køber, køber de igen hos os, hvis det da er saaledes, at man ønsker den størst mulige Samhandel.

Udenrigsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller havde ikke faaet det Indtryk, at det var Indbetalingerne, hvorpaa Systemet hvilede. Jeg maa dog sige, at jeg tror at have udtalt dette saa klart, som jeg formaar, i selve Valutaudvalget, imedens det ærede Medlem var til Stede, men det er muligt, at jeg ikke har udtalt mig klart nok. Men yderligere har jo Valutaudvalgets Medlemmer haft Adgang til at gøre sig bekendt med selve Traktaten i dens Ordlyd i Udenrigsministeriet — jeg ved ikke, i hvilket Omfang dette er blevet benyttet. Ogsaa det udenrigspolitiske Nævn har Gang efter Gang faaet Meddelelse om, at det var Indbetalingerne, der var Udgangspunktet. Det er klart, at disse Indbetalinger — det sagde det ærede Medlem jo ogsaa — ikke alene hviler paa forrige Kvartal, men ogsaa paa den Indførsel, som finder Sted i Løbet af dette Kvartal, for saa vidt denne Indførsel fører til Indbetaling, men en stor Del af den gør jo ikke dette paa Grund af det bestaaende Kreditsystem.

Jeg burde maaske have føjet til før, at helt afgørende alene er Købene ikke, idet man fra tysk Side har sagt, at i alle Tilfælde maatte der være et Loft over de mulige tyske Køb i Danmark, og dette Loft er anbragt saaledes, at det indbefatter Tillægskontingenter og Grundkontingenter for Aaret 1936. Det ligger altsaa lidt højere end Aaret 1936's samlede Resultat, idet en beskeden Del af Tillægskontingenterne jo ikke kom til Anvendelse i Aaret 1936.

Dernæst med Hensyn til den Mistillid, som Begivenhederne i 1936 skulde have skabt, ja, saa har Begivenhederne i 1936 vist, hvilke Vanskeligheder der er for Danmark ved at naa et saa omfattende Køb

som det, der blev gennemført i 1936. Til syvende og sidst blev der gennemført et Køb i alt væsentligt i Overensstemmelse med, hvad der var forudsat, og i Overensstemmelse dermed ogsaa et Salg i alt væsentligt svarende dertil; men det skete med store Anstrengelser, det skete i Aarets sidste Maaneder ved særegne Foranstaltninger, og dette har givet tyske Kredse den Opfattelse, at det ikke vilde være sandsynligt, ja, endda ikke ret muligt, at man i Danmark kunde drive dette højere op.

Endelig gjorde det ærede Medlem en Bemærkning om de Varer, om hvilke der foreligger en bestemt Aftale med Tyskland. Den Mængde, vi der regner med, er ofte fastsat under Hensyn til, at der foreligger tilsvarende Aftaler med England, og det er ganske klart, at vi ikke kan udstede Attester paa en saadan Maade over for Tyskland, at dette maa siges at gøre vor Attestudstedelse over for England illusorisk. Der er, som jeg nogle Gange har understreget; et Hensyn at tage til begge de to Lande. Dette udelukker imidlertid ikke — det gælder ikke alle Varerne, og det gælder ikke i alle Tilfælde —, at man i givet Tilfælde kan komme over disse Maksimumsbeløb. Vi kom det til Tider i Aaret 1936, og hvis der skulde blive Brug derfor, saa vil dette Spørgsmaal blive undersøgt igen. Om der er Brug derfor, afhænger imidlertid af, om der er foregaaet en nogenlunde omfattende Udnyttelse af alle udstedte Attester, og dette at overstige Maksimumsbeløbene paa Tidspunkter, hvor der for hver Varegruppe ligger kæmpemæssige Lagre af ubenyttede Attester, deri vil der ingen Visdom være, og dette vil man ikke kunne vente vil ske.

Jens Thomsen: Det ærede Medlem Hr. Rager sagde i Gaar, at Industrien og de andre Erhverv har paataget sig visse Byrder til Fordel for Landbruget gennem Valutakontorets Foranstaltninger. Det ser egentlig underligt ud, naar de har paataget sig nogle Byrder og Landbruget ønsker, at de skal afstaa fra at bære disse Byrder, at det ærede Medlem Hr. Rager saa ikke vil medvirke dertil. Forholdet er dog det, at en lille Del af Befolkningen har ganske urimelige Indtjeningsmuligheder paa Grund af Valutakontorets Virksomhed, samtidig med at Landbruget ikke kan faa en beskeden Løn for et samfundsnyttigt Arbejde. Det ærede Medlem Hr. Rager maa efter disse Udtalelser at dømme have den Opfattelse, at Industrien og de andre Erhverv, der kan bære Landbrugets Byrder og samtidig